Ч. 9. Середа 27 (14) січня 1909. Рік XIX.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**РЕДАКЦИЯ** і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

**ПИСЬМА** приймають ся лиш франковані.

**РУКОПИСИ** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

**РЕКЛЯМАЦИЇ** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

**Передплата у Львові** в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Сполучені Держави і Японія. — З Македониї. — Болгарска мобілїзация.*

Відносини між Японією і Сполученими Державами знов починають заострюватись. Принятий парляментом держави Каліфорнії закон, котрий заборонює чужинцям, значить в першій мірі Японцям, набувати землю на власність, дуже невигідний союзному правительству. Наслідком депеші президента Рузвельта, котрий запротестував против того закона, правительственний ґувернер Каліфорнії тілько відложив наради над тим законом до пізнїйшого часу. Конфлікт — між людностию західних держав і людностию всхідних держав виявляє ся в острій формі. Японьский амбасадор заложив протест против ворожих Японії кроків американьского законодавства; наслідком сего през. Рузвельт вислав остре напімненє до столиці держави Сакраменто. В тім напімненю Рузвельт каже, що законодавство, яке там плянують, було би важким ударом против національної чести Америки, з уваги на те, що Японія виявила велику поспішність у виконуваню договору з Америкою та відкликала японьских робітників.

З Македонії надходять вісти, що там починають убийства осіб з політичних понук прибирати широкі розміри і вертають знов відносини такі, як були за давного турецкого панованя. Греки і Болгари поборюють ся з незвичайним завзятєм, в то мішують ся музулмани, а нема ніякої власти і ладу.

В послідних кількох днях вирпнули вісти, що Туреччина, аби полагодити болгарско-турецкий спір, зажадає від Болгарії відступлення части Румелії замешкалої магомеданами. Рівночасно з тим розійшла ся чутка про підозрінї рухи турецких войска в околици Адриянополя. Занепокоєне тим всім болгарске правительство зарядило чим скорше мобілїзацию, вправдї поки що лиш одної пограничної дивизиї, але коли би показала ся потреба, послідує й загальна мобілїзация. В Болгарии викликали ті зарядження велике одушевленє, а на засїданю собрания у відповіди на інтерпеляцию, заявив міністер війни Паприков таке:

Зарядженo поки що мобілїзацию лише осьмої дивизиї, про загальну же мобілїзацию ще нема бесїди, покликано тілько резервістів для вправ. Ми приступили до того зарядження не в цїлях зачіпних, бо не маємо наміру заколочувати мира, як ми то вже нераз доказали, але ті зарядження нам накинено. Ми взяли ся за них, аби не допустити до болгарско-турецкої війни. Недавно зложив я тут заяву, що переговори з Туреччиною на добрій дорозї і що, як надію ся, болгарский відпоручник удасть ся до Константинополя. І справдї турецкий комісарият подав при кінци грудня до відомости нашого правительства депешу вел. везира, в котрій той запрошує нас до висланя відпоручника для закінчення переговорів.

Погляду на те, що наш відпоручник, заки виїхав з Константинополя, достаточно пояснив основи, на яких можливе є порозумінє і повідомив о тім отоманьске правительство, уважали ми конечним, аби перед поворотом нашого відпоручника довідати ся, чи Туреччина приймає предложені услівя. Відповідь звучала нерішучо. Тому ми не післали зовсім відпоручника. Тимчасом появила ся нова справа, а іменно справа управильненя границї, що рівналось би відступленю части краю. Тої справи перше нїколи не розважувано і ми не звертали на неї уваги, здогадуючись, що в Константинополи з'уміють оцїнити наслідки таких претенсий.

З наспівших відтак вістий довідались ми, що Порта поробила ріжні кроки у амбасадорів, а з другої сторони рівночасно в окрузї II ту-

9)

## Небезпечна тайна.

*З анґлїйского — Чарльса Ріда.*

(Дальше).

Тимчасом урядник поліцийний витягнув з кишенї верхника ще й пачку банкнотів.

— Боже великий! — крикнув Монктон — а oниж звідки там взяли ся?

— То ви будете чей найлїпше знати — відповів єму урядник поліцийний, підчас коли Бартлї зачав переглядати банкноти і знайшов там тоті, котрі був записав.

— Ви, падлюко! — крикнув він до Монктона — се вже доказує менї, звідки взяли ся у вас золоті і паперові гроші. Всї гроші з моєї каси застрягли в кишени сего злодюги.

— Нї, нї! — кричав Монктон в смертельнім страху. — То хтось зробив менї такого збитка, щоби мене знищити.

— Говоріть то кому иншому, хто би в то повірив — сказав на то поліцийний урядник.— Ходіть зі мною, мій любчику! Я зараз в першій хвили знав, котрий то з тих обох такий пташок. А єму то й не першинка, я би за то дав своє горло. Заким ся справа прийде перед присяжних, то єго фотоґрафія знайде ся певно в якімсь кримінальнім альбумі.

— Беріть єго! — крикнув Бартлї розлючений.

Підчас коли урядник поліцийний виводив злодія з контори, впав сему Гоп в очи, котрий з заложеними на грудех руками стояв захмурений і сьвідомий побіди гордо споглядав на него.

— Ага! — відозвав ся Монктон — то ви таке наробили.

— Падлюко! — крикнув Гоп до него — подвійний з вас злочинець! Самі-сте крали, а на другого спихали — сим разом зловили ся ви в свою власну сїть.

Сї слова зробили так велике вражінє, що злодій аж задрожав, а Гоп не сказав більше нікому лиш Вальтерови Кліффордови, що він все то видів, що Монктон робив в передній комнатї і попсував єму єго пляни. Бідний молодець з радости аж обняв Гопа за шию і поцїлував єго в руку.

Тут скажемо відразу, що Монктона поставили перед суд і засудили так само за крадїж як і за фальшиве обжаловуванє другого, а що він був вже давнїйше кілька разів караний, то суд засудив єго сим разом на чотирнайцять літ криміналу.

Так небезпечна тайна Бартлїя вже першого дня, коли лише що увійшла в житє, знайшла ся у великій небезпечности, але ще того самого дня виратувала ся від викритя та знайшла ся під ключем.

Бартлї віддав Гопови веденє свого підприємства і щез на кілька місяців. Відтак вирину в полудневій Анґлії з малою дівчинкою, котру якийсь чудотворний лїкар вилїчив з дифтерії. На доказ того показував він пізнїйше маленьку близну на шиї дитини.

### Глава четверта.

Старий слуга

Вальтер Кліффорд вернув домів. Єму вже відхотїло ся учити ся купецтва а найбільшим єго бажанєм було помирити ся з батьком. Але сам то міркував собі, що то удасть ся єму лиш з великим трудом і осторожностию.

Коли вже добре змеркло ся, зайшов він нишком до двірского справника, бо знав, що тут буде безпечний. А давні двірскі справники були иноді супротив дїтий своїх панів такі, як би рідні батьки. Тому й не дивниця, що коли Вальтер зайшов до старого слуги, той єго щиро приймив, дав добре повечеряти, постелив добре та й дав добру раду: Найлїпше буде, коли не скорше підете до пана, аж я з ним поговорю.

Добрий справник, що служив у свого пана вже більше як чотирнайцять літ, пішов на другий день до него і сказав: Прийшов якийсь панич, котрий хотів бя поговорити з вами, коли би ви на то позволили.

— Хтож то такий? — спитав полковник, котрий по цїлім поведеню старого Джона, по єго лици і по голосї вже чогось здогадував ся.

— Ану вгадайте.

— На що менї вгадувати? Ти тут на то щоби ти менї сказав.

— Та й скажу, коли буду знати, що єго прихильно приймете.

рецкого корпуса армії в Адриянополи розпочали ся якісь рухи. З того могли ми гадати, що ширені вісти таки правдиві і що ми занедбали би наш обовязок, коли би не видали відповідних заряджень. — Правительство не сходило з дороги політики приязного управильнення справи і гадає, що видане зарядженє єсть лиш чисто охороннє. Нехай палата послів оцінить значінє того зарядження, похвалить єго і тим виявить правительству довірє та заохотить єго, аби на будуче ішло дорогою стереження народних інтересів. — Собраниє одноголосно ухвалило правительству довірє.

# Новинки.

**Львів, дня 26-го січня 1909**

— **Іменованя і перенесеня.** Краєва Рада шкільна іменувала заступниками учителів між иншими: Зиґм. Шнайдера при ґімн. в Дрогобичи, Арн. Файліха при ґімн. в Золочеві; — перенесла заступників учителів між иншими: Стан. Шимчика з Бродів до ґімн. II у Львові; Альр. Бродніцкого з Золочева до V ґім. у Львові; Ераз. Левицкого з II ґімн. у Львові до Золочева; Мих. Керницкого з Бродів до ґімн. в Сокали; Волод. Костецкого з Дембиці до ґімн. в Самборі; Зиґм. Пасcовича з ґімн. VIII у Львові до Самбора; Мар. Мацейовича з ґім. в Стрию до Самбора; Сем. Гуменюка з Дрогобича до Стрия; Ром. Домбровского зі Стрия до ґімн. в Самборі; Йос. Кебузїньского з Самбора до Сокаля; Вас. Левицкого з Сокаля до VIII ґімн. у Львові і Стан. Вуйцїка з Самбора до Бродів.

— **З житя руских „Соколів“.** З Жидачева доносять: Хто знав Жидачів з перед кількох літ, той не пізнав би єго тепер. Давнїйше міщани не мали ні товариства свого руского, анї не думали про яку небудь орґанізацию, хоч були між ними люди, яких одно тепле слово було би загріло до народної працї. Від колиж прибув тут на сотрудника о. Ів. Скоробогатий, инше жите настало в містї. Заложено пожарного „Сокола“, до котрого вписало ся около 100 членів; „Сокіл“ поставив собі власний дім, в якім дає театральні представленя; члени „Сокола“ справляють собі залюбки сокільскі мундури. Одним словом „Сокіл“ став осередком народного житя в містї і дасть почин до заснованя инших руских товариств. Хто хоче зорґанїзувати міщан — най заложить тов-о „Сокіл“. — В Містках коло Львова відбуло ся дня 1 сїчня велике сьвято. Того дня місцева читальня „Просьвіти“ обходила 40-лїтний ювілей львівского матерного товариства, а Соколи та Соколицї складали сокільске приреченє. По службі Божій, котру відправив о. посол Фолис, а підчас котрої Соколи і Соколицї в сьвяточних строях з перепоясанними лентами стояли довгими рядами вздовж цїлої церкви, провів делегат львівского „Сокола“ п. Кравець приреченє, котрим всї Соколи і Соколицї обіцяли слухати кождочасної старшини і жити чесно і морально та бути завсїгди тверезими. По зложеню приреченя промовив ще місцевий парох о. Кордуба і дав кождому із Соколів та Соколиць, котрих призбирала ся сотня, поцїлувати хрест. Опісля відбув ся ще похід Соколів з дефілядою. Около 2 год. розпочав ся концерт в читальни. Простора комната була виповнена по береги. На естраду вступив о. посол Фолис та перейшовши історию „Просьвіти“ заохочував до працї над просьвітою, потім виступили хори мужескі жіночі і мішані. Гомонїла наша пісня, переплїтана деклямациями та промовами делеґатів. Се сьвято полишилось глубоко в памяти селян і дай Боже, щоби було приміром для инших сїл і наших товариств.

— **Торжество 40-лїтного ювилею „Просьвіти“** заповідає ся величаво. Попит за білєтами на представленє в міскім театрі єсть так великий, що єсть обава що місць не стане. Як зачувати, буде представлена драма „Серед бурі“. Комітет робить всякі можливі заходи, щоби вистава випала як найвеличавійше. Точна програма має бути винї оголошена. Побіч поодиноких точок, виконаних нашими силами, буде грати в антрактах повна орхестра міского театру специяльно дібрані твори високої артистичної вартости.

— **Загальні збори** філії руск. тов. педаґ. в Бережанах відбудуть ся дня 1 лютого 1909 о г. 2 в сали „Надії“. Того самого дня о г. 9 відправить ся богослуженє за померших членів. Вечером о $7^1/_2$ відограє ґімн. молодїж на дохід селяньскої бурси драму „Бурлака“.

— **Зимовий курс шкільний** скінчить ся в суботу дня 30 с. м. Ученики не дістануть однак шкільного сьвідоцтва з першого півроку, але лише „піврічний виказ ценнзур“. Сей „виказ“ ріжнить ся від сьвідоцтва передовсім тим, що в нїм не подає ся загального степеня, а лише стверджує ся поступ в чотирох степенях кляси: дуже добрий, добрий, достаточний і недостаточний. Не можна буде отже сказати, як доси, що ученик дістав першу, чи двійку або трійку. Заголовок тих „виказів ценнзур“ є инший, як був на дотеперішних сьвідоцтвах. Нема в нїм родоводу ученика, анї навіть не подає ся релїґії. Мимо всего того виказ мусить бути остемпльований на 30 сот. як сьвідоцтво

— **Репертуар руского театру в Перемишли.** Саля „Народного Дому“. Початок $7^1/_2$ вечером

В четвер 28 с. м. „Житейске море“ (продовженє „Суєти“) комедия в 4 дїях Карпенка Карого.

В суботу 30 с. м. „Фавст“, опера в 5 дїях Ґунода.

В недїлю 31 с. м. „Сватанє на Гончарівцї“, народна оперетка в 3 дїях Гр. Квітки Основяненка.

— **Дрібні вісти.** На дохід Селяньскої Бурси в Тернополи відбудуть ся в суботу дня 30-го с. м. в сали „Рускої Бесїди“ вечерницї з танцями. Вступ від особи 2 кор. — Загальні збори філії Руск. Тов-а педаґічного в Перемишлянах відбудуть ся дня 10 лютого с. р. о 2 год. по полудни в комнатах „Нар. Дому“. — П. Олена Оранж, замешкала при ул. Зибликевича, згубила срібну торбинку з срібним поляресом, в котрім був банкнот на 20 кор. і 3 до 4 кор. дрібними. Цїла згуба виносить 105 кор. — В Станиславові розпічне ся дня 4-го лютого карна розправа перед судиями присяжними против урядника зелїзничого Калїти і бляхаря Шіфтера о злочин спроневіреня. — Із Щурович втік оногди тамошний листонос Маркевич, спроневіривши 400 кор. — Вчера по полудни підчас пересуваня возів на двірци зелїзничім зґинув під колесами ваґона зворотник Іван Мікушиньский. — В Раю коло Бережан якийсь Цесельский відтяв своїй жінцї із злости праву руку. Нещасливу жінку відставлено до шпиталю.

— **Шпортові калїцтва.** Манїя шпорту, яка опанувала львівску молодїж, що ідучи за покликом і заохотою львівскої праси, не може дати собі ради і де лиш може, шукає місця, щоби спускати ся ґренджолами на зломанe карку, стала ся причиною цїлого ряду нещасливих пригод і тяжких калїцтв, з котрих многі лишать ся дуже прикрою памяткою шпортової манїї на цїле житє. Але тілько нещасливих случаїв нараз, що оногдашного дня ще доси не було. Ось їх спис:

На т. зв. Баворівцї під Личаківским кладовищем вїхав якийсь хлопець зелїзними ґренджолятами на 8-лїтного Франца Патрашевского, сина муляра і тяжко єго покалїчив. Санки здерли єму скіру від колїна аж по удо і прірвали в тім місци стегна. Нещасливого хлопця відвезла поготівля ратункова до шпиталю ім. сьв. Софії. Хлопчина, коли виличить ся, лишить ся калїкою на цїле житє. —

---

— Як то? То він такий добрий син, не може о тім бути переконаний!

— Та він заслужив на то, щоби єго повитати, пане... то блудний син, що знов вернув до дому свого батька.

— То нїгде не написано, що він заслужив собі на повитанє.

— Та й не о то розходить ся — сказав на то старий Джон Бакер покірним голосом. — Бідний панич боїть ся станути перед своїм батьком.

— Чого має бояти ся? — спитав полковник остро.

— Щоби ви єму не кляли — сказав старий Джон. — Надумайте ся, пане полковнику, будьте добрим батьком. Та й щож такого бідний панич зробив?

— Втік, здезертирував, — за таке у войску навіть стріляють — а як я о него старав ся!

— Ну, то бодай треба єго вислухати, то він скаже, заким єго засудить ся. Мій Боже, таж єму аж в осени двайцять літ минає а чоловік від шіснайцятого аж до шїсдесятого року робить неодну дурницю.

— Коли так — відповів полковник — то скажи мому синови, нехай прийде на снїданє. А диви ся, щоби снїданє було добре.

— О, я вже давно о то старав ся — сказав Джон.

Коли полковник увійшов до столової, застав там сина припертого до печи; він однак в тій хвили випростував ся і станув просто як сьвічка, як то єго полковник вимуштрував власними руками.

Полковник щось моркнув під носом, але й подумав собі при тім: Який хороший з него хлопчиско! — і в души гордий був з него, хоч не хотів показати того по собі.

— Добрий тату! — сказав молодий мужчина.

— Моє поважанє! — відповів полковник так холодно, як лиш можна і оба замовкли на хвильку а старий слуга ходив як кіт на пальцях від одного до другого і особливо молодому доносив всїляких делїкатесів. Коли їм вже всего понаносив, вийшов тихенько і став під дверми підслухувати. Батько і син мовчали як закляті; один ждав на другого, аж він зачнe.

Наконець відозвав ся Вальтер перший: Знаменитий чай! — сказав він.

— Чи так само добрий як і там, де ти був? — спитав полковник.

— Далеко лїпший! — відповів молодий мужчина.

— Коли вже о тім бесїда — говорив полковник дальше — то деж ти був поправдї?

Вальтер назвав то місто.

— То менї дивно — сказав полковник. — Я був переконаний, що ти поїхав до Льондону, щоби там уживати розкоший великого міста.

— На то не вистала би була моя мошонка.

— Мало яка мошонка може то видержати — сказав на то полковник Кліфорд і додав нїби лиш оттак собі: Ну а ти привів єї сюди з собою?

— Нї, не привіз! — відповів Вальтер необачно. — Єї? Когож ви маєте на думцї?

— Ну, тоту, ще тебе вивабила з батьківскої хати.

— Мене не вивабила нїяка, на то даю вам, тату, слово чести.

— О кім же ми говоримо? Хтож тота она?

— Она — ну — то Лукія Монктон.

— А хтож то тота Лукія Монктон?

— То дївчина, в котрій я залюбив ся а котра мене добре обманула. Але ще в пору спостеріг ся.

— Та й вернув домів, щоби тут ревіти?

— Нї, тату, о тім нема й бесїди, з мене не плаксій... я занадто ваш син, щоби якусь любити, котрою мушу погорджати. Я вернув, щоби випросити у вас прощеня, а колиб ви менї простили і мали якусь пожиточну роботу для мене, щоби станути вам до услуги.

— Оттак то й добре, мій хлопче! Я тобі прощаю, на то маєш мою руку, справа скінчена! Але скажи ти менї, чому ти втік з дому.

Вальтер не хотів зразу сказати, бо бояв ся, щоби єго батько не сердив ся, але відтак поволи розповів, як то він видів, що їх маєтність стає щораз менша і як якісь купцї забирають від них одну маєтність по другій та як єму заборонювано на єго колись власнім ґрунтї полювати і рибу ловити.

— То правда — сказав на то полковник — мене вже страшно обскубали, то не дасть ся заперечити. Повис би той Стівенс, що мене намовив держати перегонові конї; він всему нещастю винуватий.

— Отже я розвідував ся — говорив Вальтер дальше — хто то міг був все то купити, чого ми не могли задержати при собі, і довідав ся, що то були самі богаті. Не було між ними анї одного джентельмена.

(Дальше буде).

Помічник мулярский, Александер Менартович спускав ся на улици Ленартовича а випавши з ґренджол, зломив собі кість в суставі плеча. — Маєр Ґростер, літ 10, спускав ся на ул. Театиньскій і виїхав на дорожку, що над'їзджала з долини, та ударив чолом об дишель і розбив собі чоло а Ів. Манк, 14-літний ученик ґімназ., впав на ґренджоли другого хлопця і розбив собі голову. — В стрийскім парку панна Казимира Румянковска спускаючись на ґренджолах, зломила собі ногу в удї; 19-літ. помічник торговельний Ів. Климко зломив палець у руки а Давид Негале, різник, мужчина літ 28 впав під ґренджоли і потовк ся та покалічив ся тяжко. — Наконець під городом Кісельки потовк ся і покалічив ся тяжко 16 літний ученик ґімназ. Максим Кіц. — Вчера знов поготівля ратункова дала першу поміч студентови політехніки Едмундови Стахорчукови, котрий спускаючись з ул. Понятовского, перевернув ся, розбив собі сильно голову, другу широку рану зробив собі на руці і потовк сильно обі ноги.

Про страшну пригоду санкового шпорту доносять з Баден-Баден. Там для того рода шпортовців зроблено окрему дорогу до санкованя. Отже на тій дорозі спускав ся оногди вечером ґімназияльний профессор з Баден-Баден Сакс з цілою своєю родиною: з жінкою, донькою і сином. Санки летіли з гори з шаленим розгоном а при самім кінци дороги вдарили об наріжний камінь. При тім кинуло Саксом з такою силою об камінь, що єму роздушило майже цілі груди. Нещасливого ледви ще живого довезено до дому і він в кілька хвиль потім помер.

— **Гарну постанову** заведено, що з днем 1 червня 1907 в місті Мон в Бельґії. Кожда новонароджена дитина дістає там від того часу від громади книжочку на вложений на ощадність оден феник. Родичі можуть відтак вкладати дальші ощадности для дитина, можуть однак в потребі ті ощадности витягнути, та дарований громадою оден феник остає на книжочці, як довго дитина жиє. За приміром міста Мон пішло 45 инших бельгійских громад, при чім горожани тих міст незвичайно вдоволені. На основі того досьвіду поставив радний французского міста Марсилії, Ростен, 25 цьвітня 1908 р. внесенє, щоби рада міста дарувала кождій марсилійскій дитині таку саму книжочку на ощадности. Рада міста приняла се внесенє дуже радо. Можна сподівати ся, що так діти як їх родичі, маючи книжочку щадничу на 1 франк, будуть мати і інтерес і примару вкладки збільшати і тим способом розбудить ся серед суспільности змисл до ощадности. Коби то наші громадскі ради пішли слідом бельґійских та француских громад, то може не оден гірко запрацьований сотик, який в дни уродин дитини видає ся на горівку і инші непотрібні річи, вплинув би на щадничу книжочку і став би завязком власного майна новонародженого дитяти.

— **Катастрофи.** В полудневій Італії земля не перестала трясти ся. В Реджджо ді Калябрія було оногди так сильне землетрясенє, як дня 28 грудня м. р., але на щастє лиш коротко. А всеж таки внаслідок того землетрясеня завалив ся тунель межи Вілля Сан Джованні і Шілля (Scilla). В Мессині видобуто оногди ще 17 трупів з під розвалин. Гора Етна зачинає вибухати; серед доохрестного населення настало велике занепокоєнє. — З Ню-Йорку доносять, що ціле побереже Америки від сторони Тихого Океана навістила страшна катастрофа: филі моря залили побереже та знищили на величезнім просторі всілякі будівлі і порти. Може бути, що ся нова катастрова стоїть в якійсь звязи з сиґналізованим сими днями сильним землетрясенем, місце котрого доси ще не вислідженo. — З Бостону доносять, що корабель „Republique" наїхав на другий корабель розбив ся і затонув. На розбитім корабли було 761 осіб а то 250 подорожних I. кляси і 211 подорожних инших кляс та 300 осіб залоги.

# Телеґрами.

**Краків** 26 січня. Дня 24 с. м. дім банковий Ерліх і Ска в Перемишли вислав до тутешного гал. Банку для торговлі і промислу грошевий лист з квотою 900 кор. Дирекция банку одержала лист без гроший. Показало ся, що возьний Радух з Жовтанець витягнув банкноти з листу без нарушеня печати. В єго помешканю знайдено ті самі банкноти сховані в постели.

**Відень** 26 січня. Рада державна. — Управитель міністерства скарбу предложив закон в справі вичеканеня якогось числа 2- і 1-коронівок та в справі уповажненя австро-угорского банку до виданя якоїсь скількости 10-короно-вих нот банкових. — Пос. Онишкевич поставив інтерпеляцию в справі заказаня старостом в Мостисках посольского звіту. — В дальшій дискусиї над пильними внесенями промавляв пос. Зеліґер а по нім пос. Совкуп. — В парляменті появив ся нині президент угорскої палати послів Юст і зложив візиту президентови Вайскірхнерови. — Нині уконституовало ся славяньске центрум. Презесом вибрано пос. Івчевича.

**Білград** 26 січня. „Дневни Лист" доносить, що урядник в міністерстві справ заграничних Прочіч виїхав в урядовій місиї до Цетиня.

**Білград** 26 січня. Донесеня часописий, мов би король минувшого тиждня приймав на авдиенциї анґлійского посла, суть безосновні. Анґлійский посол зложив візиту лиш Міловановичеви.

**Ню Йорк** 26 січня. Приїхав тут корабель „Baltic" з виратованими подорожними з корабля „Republique".

# Надіслане.

**Тисяч порад** для всіх містить в собі часоп. „Добрі Ради" ще можна получити 10 річн. по 1·50 кор. а всі разом за 10 кор., Ів. Данилевич, Стрілецкий Кут (Буковина).

— **Книжки на премії**, польскі і рускі, апробовані Вис. ц. к. краєв. Радою шкільною, молитвенники народні по 50 с., 70 с. і 1 К. Хрестики і медалики та гарні образки доставляє Руске Товариство педаґоґічне у Львові. Замовляйте вчас або: 1) в Руск. Товаристві педаґоґічнім, Львів, ул. Сикстуска ч. 47; 2) або в Книгарни Наук. Тов ім. Шевченка, Львів, ул. Театральна 1. або в склепі „Взаїмної помочи учит. в Коломиї — „Народний Дім". — Книжки висилає ся лиш за надісланєм вперед гроший або за послїплатою.



# Рух поїздів зелізничих

**важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.**

**ПРИМІТКА.** Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

### Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40**, **2·30**, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20**, **12·06**, **2·15**, 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, **11·40**, **2·00**, 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20**, **6·40***, 8·07, **2·05**, 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29**, 11·41, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): **3·50**.
„ Белзця: 4·50.

### Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00***, **12·45***, 3·50, **8·25**, **8·40**, **2·45**, 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20**, **10·40**, **2·16**, 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): **6·35**, 11·03, **2·31**, 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50***, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·33**, 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·36**, **2·25**, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): **6·40**.

## ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

### До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

### Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави руской 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).